

тельнѣ на пытаніе-то *што*, когато *склонавамъ* имена отъ неодушевленны прѣдмѣты, трѣбова да пытамъ себе ся: *што обычамъ?* или *што видѣ?* зашто-то слѣдъ глагола *обычамъ* и *видѣ* на отговоръ ште бѣде *винительнѣ* падежъ. А *именительный* падежъ ште отговори на пытаніе: *што ми трѣбова?* Напримѣръ: *Што видѣ?* *Видѣ наблѣкѣ* (*винительнѣ* падежъ). *Што ми трѣбова?* *Трѣбова ми наблѣка* (*именительнѣ* падежъ).

Дай ми, Боже, *росицѣ*, да поникне *трѣвица!* Колко прѣдложения има тука? Намѣрѣте прѣдмѣты-ты на слово-то и сказуемъ-ты въ тына прѣдложения. Покажѣте обяснителны-ты думы въ тѣхъ. Въ каквы падежи сѣ турены думы-ты *росицѣ* и *трѣвица?* А звательна-та дума *Боже* нѣма ли падежъ?

1-во правило. *Звательна-та дума нѣма пытаніе, но зашто-то не имя и измѣнава окончание-то си, затова влиза въ падежи-ты и ся нарича звательнѣ падежъ.*

2-ро правило. *И така, всичкы-ти падеже, по които ся склонавать имена-та и мѣстоимения-та сѣ четыре: 1) Именительный, или правый, на пытаніе: кой? што? Тога падежъ ся употрѣбава всякога безъ прѣдлогъ и затова ся нарича правъ падежъ, а други-ти ся наричатъ полѣгати. 2) Дателный на пытаніе: кому? на кого? на што? 3) Винительный на пытаніе: кого? што? 4) Звательный, който нѣма пытаніе.*

Бѣлѣжка. Прѣпишѣте 15-тѣ статийкѣ отъ сборника, тяглѣте прѣчицѣ подъ всичкы-ты имена и мѣстоимения, а отгорѣ имъ надпишѣте, въ каквъ падежъ не турена дума-та. Напишѣте гы скжсено така: *им. п., дат. п., вин. п., зват. п.*
